

СИСТЕМА ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК НАВЧАЛЬНА МОДЕЛЬ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ

Березенська С.М., Олійник Н.Ю.

*Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ,
м. Харків*

Формування сучасного освітнього середовища в системі вищої освіти можливе лише за умови впровадження концепції SMART-освіти, основу якої складають п'ять принципів: **S**pecific, **M**easurable, **A**ttainable, **R**elevant та **T**ime-bound. Вектором змін має стати перехід від стану «студенти навчаються» до стану «студенти використовують освітній простір як ресурс професійного саморозвитку». Саме такий підхід активно реалізується для навчання та підвищення кваліфікації персоналу на сучасних підприємствах, де все більше знаходить застосування технологія управління знаннями – система заходів, яка направлена на створення організаційних, технологічних і комунікаційних умов, при яких знання і інформація будуть сприяти вирішенню стратегічних і тактичних завдань підприємства.

Науковці виділяють три категорії управління знаннями: використання явного знання, його «захоплення» і документування у вигляді колекцій; використання «емпіричних» знань, створення спільнот практиків, структурування досвіду і створення міжособистісних контактів; використання колективних знань, заснованих на інтеграції різних точок зору і нових ідей, організації діалогу, обговорення проблем у віртуальному і / або очному режимах. В сучасній системі вищої освіти реалізація названих категорій управління знаннями досить успішно відбувається за рахунок впровадження методик змішаного навчання, побудованих на основі технологій e-learning. Базовою платформою для цього, як правило, виступає система дистанційного навчання, в основі якої лежить LMS – програмний продукт, що має достатній набір ресурсів та елементів для моделювання системи управління знаннями.

Завдяки інструментарію платформи дистанційного навчання студенти отримують доступ до навчальних матеріалів, за якими вони навчаються, формують власні висновки, застосовують на практиці, і в результаті цього створюють нові знання. Крім того, на цьому етапі відбувається зворотний зв'язок на рівнях «студент-студент» та «студент-викладач», який в свою чергу є поштовхом до нової формалізації вже нових неформальних знань.

В системі вищої освіти розглянута модель управління знаннями може бути застосована і як механізм створення, зберігання та оновлення навчальної інформації, і як засіб комунікації під час освітнього процесу, і як засіб навчання. При цьому, з одного боку основна увага приділяється головним носіям знання – людям, їх умінню налагоджувати пошук знань, акумулювати їх і ділитися ними. З іншого боку розглядається формальний порядок роботи з інформаційними ресурсами для полегшення доступу до знань і повторного їх використання за допомогою сучасних апаратних засобів та інформаційних технологій.